

Arrest

nr. 200 119 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X VK

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. MARCHAND en C. MORJANE
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2017 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die zowel in eigen naam als loco advocaat C. MARCHAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is in België geboren in 1973 en heeft sedert zijn geboorte steeds een onbepert en onvoorwaardelijk verblijfsrecht in België gehad.

1.2. Nadat verzoeker reeds een aantal maal was veroordeeld wegens het plegen van strafbare feiten werd op 30 januari 2015 jegens hem een bevel tot aanhouding uitgevaardigd in het raam van een gerechtelijk onderzoek inzake deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering. Uit stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker meer bepaald in verdenking werd gesteld van *“deelname aan enige activiteit van een terroristische groep, zoals omschreven in artikel 139 SW, zij het*

ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep, terwijl hij weet dat zijn deelname bijdraagt tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf voor inbreuken door een terroristische groep (inbreuk op de artikelen 139-140, § 1 SW)". Hij werd daarvoor in voorlopige hechtenis genomen.

1.3. Bij beschikking van de onderzoeksrechter van 9 juli 2015 werd het bevel tot aanhouding, onder voorwaarden, opgeheven. Dit werd vastgesteld in het arrest van het hof van beroep te Brussel van 17 juli 2015, waarbij het hoger beroep zonder voorwerp werd verklaard dat verzoeker had aangetekend bij de kamer van inbeschuldigingstelling tegen de beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 2 juli 2015 waarbij de voorlopige hechtenis van verzoeker werd gehandhaafd.

1.4. Op 3 april 2015 is verzoekers Belgische zoon geboren uit zijn relatie met een Belgische vrouw met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning had afgesloten in 2014.

1.5. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 14 juni 2017, in toepassing van artikel 22, § 1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beslissing tot beëindiging van verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 15 juni 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Mijnheer

naam : [Z.]

voornaam : [M.]

[...]

nationaliteit : Marokko

Krachtens artikel 22, § 1, 3e, artikel 23 en artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

U werd op 07.06.1973 geboren in Houthalen.

Naar aanleiding van een maatregel tot voorlopige bewaring van een minderjarige door de jeugdrechter werd u op 02.08.1988 opgesloten in de gevangenis van Hasselt en op 03.08.1988 werd u door de jeugdrechter geplaatst in het observatiecentrum "De Waai" in Eeklo.

Op 28.02.1989 werd u geplaatst in het kindertehuis St. Vincentius in Zelem en op 27.01.1991 in de gemeenschapsinstelling "De Kempen" in Mol.

Op 14.05.1992 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat naar aanleiding van diefstal met braak en u werd op 19.05.1992 vrijgesteld.

De Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeelde u op 11.03.1992 (bij verstek) tot een gevangenisstraf van 1 maand uit hoofde van opzettelijke vernieling en verwondingen (aanvang straf op 28.10.1992).

U werd op 11.09.1992 opgesloten onder aanhoudingsmandaat naar aanleiding van diefstallen met braak in autovoertuigen, vernieling van een gebouw en bedreigingen en u werd op 03.11.1992 vrijgesteld.

De Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeelde u op 03.12.1992 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel van 3 jaar uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en op 17.12.1992 werd u veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel van 3 jaar uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels + 2 maanden met uitstel van 3 jaar, behalve de voorlopige hechtenis van 14.05.1992 tot 19.05.1992, uit hoofde van diefstal.

Op 29.07.1993 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat naar aanleiding van vandalisme, smaad, doodsb bedreigingen, poging tot diefstal met braak en u werd op 26.10.1993 vrijgesteld.

U werd op 31.12.1993 opgesloten onder aanhoudingsmandaat naar aanleiding van vandalisme, smaad, doodsbedreigingen, poging tot diefstal met braak, heling en u werd op 22.03.1994 vrijgesteld.

Op 31.03.1994 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat naar aanleiding van diefstal met geweld, met gebruik of vertoon van wapens en voertuig en diefstal met braak en u werd op 31.05.1994 vrijgesteld.

U werd op 09.07.1994 opgesloten onder aanhoudingsmandaat naar aanleiding van diefstal met geweld of bedreiging, met wapens, met gestolen voertuig en diefstal met braak. Op 23.09.1994 werd u eveneens onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor feiten van vernieling van roerende eigendom met geweld of bedreiging, bij nacht, in bende, met gebruik van een voertuig, opzettelijke slagen en verwondingen met werkongeschiktheid, bedreiging met een aanslag op personen en dragen van een jachtwapen.

U werd op 14.09.1995 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen; het dragen van een jacht- of sportwapen zonder wettige reden; geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorvoertuigen; weerspanning; het toebrengen van slagen tegen een agent met bloeduitstorting, verwonding of ziekte tot gevolg; poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met wapens, met gebruikmaking van weerloos makende of giftige stoffen om de diefstal te plegen of de vlucht te verzekeren; verboden wapendracht; vernieling; openbare zedenschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; besturen van een motorvoertuig zonder rijbewijs; diefstal met geweld of bedreiging, met wapens, met voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; diefstal met geweld of bedreiging, met braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, door twee of meer personen, met voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens; heling; valsheid in geschriften; mondelinge of schriftelijke bedreigingen met een aanslag op personen of eigendommen; smaad tegen een agent.

Op 13.12.1996 werd u gewaarschuwd te worden uitgezet zo u zich niet op onberispelijke wijze zou gedragen,

U werd op 24.06.1999 door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg. (U pleegde deze feiten tijdens uw hechtenis op 06.03.1998).

Op 24.08.2000 werd u voorwaardelijk in vrijheid gesteld.

Op 19.03.2001 werd u opgesloten uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, diefstal met geweld of bedreiging, met voertuig. Uw voorlopige invrijheidstelling werd op 06.04.2001 herroepen.

U had recht op uitgangspersmissie en u bent tussen 08.10.2001 tot en met 20.06.2005 (1351 dagen) niet teruggekeerd naar de gevangenis.

Op 18.05.2006 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen of verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, met onmiddellijke aanhouding (feiten gepleegd tijdens uw hechtenis op 08.10.2001).

U werd op 23.02.2010 vrijgesteld.

Op 16.03.2012 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat naar aanleiding van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met braak inklimming of valse sleutels en u werd op 12.10.2012 vrijgesteld.

Op 04.12.2014 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer

personen, met wapens, met voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, heling, vereniging van misdadigers. (feiten gepleegd tussen 28.02.2011 en 28.05.2011).

U werd op 30.01.2015 opgesloten uit hoofde van deelneming aan een vereniging van misdadigers en deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering waarvan u op 17.07.2015 door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep werd ontlast. U blijft opgesloten in de gevangenis uit hoofde van uw veroordeling van 04.12.2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar.

Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. U werd op 24.04.2017 door de griffie van de gevangenis van Hasselt in het bezit gesteld van de vragenlijst/hoorrecht. U verklaarde dat u niet in het bezit bent van reisdocumenten; dat u geen ziekte hebt die u belemmert om te reizen; dat u woonachtig bent [...] te 3530 Houthalen; dat u samenwoont met [E.I.S.] en wilde trouwen maar moest wachten op de echtscheiding; dat u moeder en zussen in België verblijven; dat u een minderjarig kind heb in België, [Z.A.], geboren op 03.04.2015, wonend in [...] te 3530 Houthalen; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België, daar geen familie of kinderen hebt; dat u in het bezit bent van een getuigschrift heftruck en fitnessbegeleider; dat uw beroepstraject heftruckchauffeur is; dat u nog niet gewerkt hebt in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u nog niet opgesloten/veroordeeld geweest in een ander land dan België. Uw advocaat wenste op 09.05.2017 bij deze vragenlijst nog volgende aanvullende opmerkingen te formuleren : "Mijn cliënt, ofschoon hij de Marokkaanse nationaliteit bezit, werd geboren in België en verbleef hier reeds sinds zijn geboorte (stuk 2). Inmiddels is hij wettelijk samenwonend met mevrouw [S.E.I.] en heeft hij één zoon die op 3 april 2015 geboren werd te Antwerpen, m.n. [A.Z.] (stuk 3 en 4). Zij verblijven op heden te 3530 Houthalen-Helchteren [...] alwaar zij een woning huren (stuk 6). Daarnaast woont de volledige familie van mijn cliënt in België. Zijn moeder, zijn zussen en andere aanverwanten. Hiertoe brengt mijn cliënt de nodige bewijsstukken bij (stuk 6 t.e.m. 11). Dat de moeder van mijn cliënt daarenboven met een ernstige problematiek kampt, maakt dat een beslissing tot verwijdering van mijn cliënt nefaste gevolgen kan hebben voor haar, nog los van de vraag of zij in de mogelijkheid zal verkeren om haar zoon nog te kunnen zien (stuk 12). Mijn cliënt heeft aldus geen familie in het buitenland waarmee hij enige bestendige band heeft. Eveneens is het van belang in het kader van uw vragenformulier om op te merken dat mijn cliënt reeds heeft gewerkt in België en dit gedurende de periode dat hij in vrijheid was. Daarnaast beschikt mijn cliënt over de toezegging van een werkgever om hem in dienst te nemen van zodra hij de gevangenis zou verlaten (stuk 13). In het kader van de werkgelegenheid heeft mijn cliënt ook een aantal getuigschriften behaald, enerzijds in de opleiding 'heftruck' en anderzijds als fitnessbegeleider (stuk 14 t.e.m. 18). Ofschoon mijn cliënt strafbare feiten beging, waarvoor hij op heden dan ook zijn straf ondergaat, leidt het strafrechtelijk verleden van mijn cliënt niet dat hij geen verankering in België zou hebben. Dat mijn cliënt aldus verankerd is in de Belgische cultuur en hier ook zijn leven heeft opgebouwd kan aldus niet betwist worden. Een verplichte terugkeer naar Marokko - een bestemming die overigens nog niet expliciet vermeld werd in uw schrijven - maakt gelet op bovenstaande overwegingen een flagrante schending uit van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens. Daarnaast maakt een verplichte terugkeer naar Marokko een schending uit van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens. Mijn cliënt is op heden immers betrokken in een strafrechtelijke procedure te Brussel aangaande misdrijven in verband met terrorisme. Mijn cliënt betwist ten stelligste enige betrokkenheid. Hoewel mijn cliënt deze betwisting staande houdt; zou een terugkeer naar Marokko onvermijdelijk leiden tot een verblijf in de gevangenis te Marokko alwaar mijn cliënt blootgesteld zou worden aan folterpraktijken. Het is immers algemeen geweten dat personen die gerelateerd worden aan terrorisme gefolterd worden in Marokko, Dit blijkt zo uit de verslagen van ngo's zoals Amnesty International (stuk 19 t.e.m. 21), alsook uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 25 september 2012, El Haski v. België). Een gedwongen terugkeer zou er bijgevolg toe leiden dat de Belgische Staat medewerking verleent aan de folterpraktijken van de Marokkaanse autoriteiten en op die wijze artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens schendt, wat overigens een absoluut recht uitmaakt waar geen uitzondering in de toepassing voor gemaakt kan worden. In die zin meen ik dan ook dat een gedwongen terugkeer niet mogelijk is in dit dossier".

Op de leeftijd van 15 jaar kwam u reeds 3 maal in aanraking met de Jeugdrechter en u werd tussen 11.03.1992 tot en met 04.12.2014 tot 7 maal veroordeeld. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten, Ondanks het feit dat u op 13.12.1996 gewaarschuwd werd dat u het land uitgezet zou worden indien u zich niet op onberispelijke wijze zou gedragen, werd u nog maar liefst 3 maal veroordeeld. Zelfs tijdens uw penitentiair verlof deinsde u er niet voor terug om de wet te overtreden. Tussen de periode van 08.10.2001 tot en met 20.06.2005 (1351 dagen) bent u ook niet teruggekeerd na uw periodieke uitgangsvergunning. U verblijft momenteel nog in de gevangenis omwille van uw veroordeling op 04.12.2014 tot een gevangenisstraf van 6 jaar. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk mag doen aan het ernstig gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. De veelheid en de ernst van de door u gepleegde feiten en de volgehouden criminele ingesteldheid getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit. U houdt er geen rekening mee dat het gewelddadig karakter van de feiten ontegensprekelijke traumatiserende gevolgen heeft voor de slachtoffers.

Uit het verslag van 07.04.2017 van OCAD blijkt dat er een gegronde vrees is dat u in een jihadistische context zal vertrekken naar de regio Syrië/Irak. Uw sympathieën, de entourage waarbinnen u zich beweegt en uw activiteiten doen vermoeden dat u de intentie vertoont om terroristische organisaties te vervoegen. Als gevolg hiervan en gelet op het feit dat u op dit ogenblik over geen noemenswaardige operationele capaciteiten beschikt wordt de terroristische dreiging die uitgaat van uw persoon ingeschakeld op niveau 2, terwijl de dreiging op het vlak van extremisme beschouwd wordt als een niveau 3. U maakt geen geheim van uw sympathieën voor de terroristische groepering IS en betuigt regelmatig uw afkeer van het Belgische maatschappijmodel en de fundamentele normen en waarden van onze samenleving. U wordt regelmatig opgemerkt omwille van uw extremistische prediking en uw proselitisme voor de jihad in Syrië/Irak. Het extremistische milieu waarin u verkeert, uw activiteiten als ronselaar en uw individuele uitspraken wijzen op een intentie om naar een jihadistisch strijdgebied te emigreren en zich bij een terroristische groepering aan te sluiten. Iedere evaluatie van het OCAD zal overeenkomstig artikel 11, §6, van hogervermeld koninklijk besluit van 28 november 2006 het niveau van de dreiging bepalen door zich te steunen op een beschrijving van de ernst en de waarschijnlijkheid van het gevaar of van de dreiging. De verschillende dreigniveaus zijn:

1° het "Niveau 1 of LAAG" indien blijkt dat de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse niet bedreigd is;

2° het "Niveau 2 of GEMIDDELD" indien blijkt dat de dreiging tegen de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse weinig waarschijnlijk is;

3* het "Niveau 3 of ERNSTIG" indien blijkt dat de dreiging tegen de persoon; de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse mogelijk en waarschijnlijk is;

4* het "Niveau 4 of ZEER ERNSTIG" indien blijkt dat de dreiging tegen de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse ernstig en zeer nabij is.

U bent op 31.12.2010 in Nador in het huwelijk getreden met [O.M.H.], geboren te Beni Chiker op 01.02.1983, van Marokkaanse nationaliteit. Op 05.03.2014 bent u uit de echt gescheiden.

U hebt een relatie met [E.I.S.], geboren te Antwerpen op 12.01.1987, van Belgische nationaliteit sinds 07.07.2006.

Uit deze relatie werd er op 03.04.2015 een zoon geboren, [Z.A.], van Belgische nationaliteit. Zij komen u bezoeken in de gevangenis. Ik kan redelijkerwijze aannemen dat Mevrouw [E.I.S.] van bij de aanvang van jullie relatie op de hoogte was (of had moeten zijn) van uw strafrechtelijk verleden, van de mogelijke gevolgen hiervan op uw verblijf en op jullie toekomstige gezinssituatie. Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. We merken op dat uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van uw gezinsleven in Marokko of elders verhinderen. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko of elders. De eenheid van gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Het belang van het kind wordt niet aangetast, gezien zijn jonge leeftijd. Het hoger belang en welzijn van het kind heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van

de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Indien Mevrouw [E.I.S.] de keuze zou maken om in België te blijven zou dit geen ingrijpende wijziging in het leven van het kind tot gevolg hebben aangezien u in de gevangenis zat wanneer uw zoon geboren werd en u er nog steeds opgesloten bent. Wat er ook van zij, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven. Uw vader is overleden. Uw moeder is sedert 12.08.1998 van Belgische nationaliteit en zij komt op bezoek in de gevangenis. Het feit dat uw moeder 79 jaar is, haar gezondheidstoestand erg slecht is en elk slecht nieuwsgesprek voor haar zware gevolgen kan hebben vormt geen reden om niet over te gaan tot het intrekken van uw verblijfsrecht. U heeft 6 zussen en 1 broer die uw moeder kunnen ondersteunen en troosten bij het krijgen van slecht nieuws. Uw broer en 5 van uw 6 zussen hebben eveneens de Belgische nationaliteit. Uw broer en 5 zussen komen op bezoek in de gevangenis. Het staat niet vast dat er tussen deze volwassenen andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van hogervermeld verdrag, rechtvaardigen.

De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Het is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko of elders.

U bent 44 jaar. Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u slechts sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. U slaagde er nooit in een lang dienstverband aan te gaan bij werkgevers op de Belgische arbeidsmarkt. De laatste tewerkstellingen bij het OCMW van Houthalen-Helchteren (03.11.2010 tot 18.07.2011 en van 06.01.2014 tot 22.06.2014) waren van iets langere duur, maar vielen onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van art.60§7 van de OCMW wet). De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijk meer. Dit toont reeds een problematische attitude aan van u of het gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod. Dat u thans een werkaanbod zou bekomen hebben van een werkgever ([A.L.]) doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u sinds begin de jaren 90 aan de arbeidsmarkt kon deelnemen. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou men toch mogen verwachten dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en kan buigen op een duidelijk werkverleden of toch minstens de correcte attitude om aan de slag te gaan op de reguliere arbeidsmarkt. De arbeidsovereenkomst voor arbeiders tussen u en de firma [A.L.] werd door u niet ondertekend. In het verleden bent u daar reeds tewerkgesteld geweest van 15.11.2011 tot 06.02.2011. In plaats van uw tewerkstelling verder te zetten opteerde u ervoor diefstallen te plegen die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit en een gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldgevoel, die bijdragen tot het algehele onveiligheidsgevoel.

Aangezien u geboren bent in België hebt u bijzondere en sociale banden gesmeed op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Marokko of naar een derde land, om daar een leven op te bouwen, wellicht tot de nodige aanpassingsproblemen zal leiden. Begrijpelijk is dat u in de jaren van uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Ik merk evenwel op dat ondanks uw lange verblijf in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Meer nog, zoals eerder vermeld in het verslag van OCAD, betuigt u regelmatig uw afkeer van het Belgische maatschappijmodel en de fundamentele normen en waarden van onze samenleving. Er werden namelijk geen elementen voorgelegd dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor u bestaan om uzelf in Marokko of in een derde land te vestigen. Rekening houdend met het gegeven dat u terugkeerde naar Marokko om op 31.12.2010 in het huwelijk te treden kan er niet zonder meer aangenomen worden dat u geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Marokko of geen enkele band meer zou hebben met dit land. Er moet worden vastgesteld dat u andere banden hebt dan uw nationaliteit met Marokko, land waarvan u de taal spreekt, aangezien uw eerste vrouw ([O.M.H.]) op 30.08.2016 in een interview aangaande

haar aanvraag voor een visa voor gezinshereniging (voor haar 2de echtgenoot) verklaarde dat ze alleen Arabisch spreekt, kan er worden gesteld dat u wel degelijk de taal spreekt.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient u uw beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet. Wat betreft de verslagen van ngo's zoals Amnesty International (stuk 19 t.e.m. 21), merk ik op dat deze rapporten gaan over de algemene toestand in Marokko en u geen persoonlijke bewijzen levert dat uw leven in gevaar zou zijn.

Wat *El Haski v. België* betreft, kan er niet zonder meer van uitgegaan worden dat de omstandigheden waarin u verkeert analoog zijn. Het is aan u om de overeenkomst aan te tonen tussen uw eigen situatie en de situatie waarvan u beweert dat ze vergelijkbaar is.

Het voorgaande is niet van die aard dat ze de noodzaak van een beëindiging van het verblijf in vraag stellen. De beëindiging van het verblijf houdt niet in dat u verplicht wordt terug te keren naar Marokko, u kan ervoor kiezen naar een ander land waar u kan verblijven, te gaan.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw familie- en privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Dergelijke inmenging dient beschouwd te worden als noodzakelijk en dit voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Uit de veelheid en de ernst van de door u gepleegde feiten blijkt dat u een oneerlijke, gewelddadige en bedrieglijke ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat u een reële, actuele en bijzonder ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De vaststelling dat u in België reeds 7 maal veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

1.6. Op 14 juni 2017 werd de C-kaart van verzoeker ingehouden door de bevoegde gemeentelijke diensten.

1.7. Verzoeker trad op 16 juni 2017 in het huwelijk met zijn Belgische vriendin.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In zijn eerste twee middelen, die samen kunnen worden behandeld te meer daar hij in zijn verzoekschrift zelf de koppeling maakt tussen beide middelen, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker verstrekt de volgende toelichting:

"[...]"

2. Toepassing aan onderhavig geval

Overwegende dat, eerste onderdeel van het middel, verzoeker en zijn raadsman hebben meegedeeld dat hij onmogelijk kon terugkeren naar Marokko, gelet op een hoog risico op onmenselijke en onterende behandeling bij een terugkeer.

Verzoeker wordt door de Belgische instanties in een strafrechtelijk dossier betreffende feiten van deelname aan activiteiten van een terroristische groepering betrokken.

Verzoeker betwist elke betrokkenheid ten aanzien van deze feiten.

Verschillende rapporten wijzen aan dat Marokkaanse onderdanen die in het kader van terroristische activiteiten worden betrokken of veroordeeld, een hoog risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

a) *Situatie in Marokko ten aanzien van personen betrokken in feiten betreffende terroristische activiteiten - algemene en systematische praktijk.*

Al reeds in een rapport van Human Rights Watch van 2010 werd melding gemaakt van illegale detenties die plaatsvinden in Marokko in het kader van de Marokkaanse wetgeving aangaande "counterterrorisme". In dit rapport kon worden vastgesteld dat: "Since Morocco suffered its worst terrorist attack on May 16, 2003, and adopted 12 days later a sweeping counterterrorism law, credible allegations have persisted that security officers routinely violate international and domestic law in their treatment of persons suspected of links to terrorism." [...]

Uit dit rapport kon worden vastgesteld dat jaren na de Marokkaanse wetgeving van 2003, nog steeds op een systematische wijze onwettige praktijken van detentie van personen die een link vertonen met terroristische activiteiten plaatsvonden in Marokko.

De UN Working Group on Arbitrary Detention bracht tevens in 2014 een rapport uit aangaande de situatie in Marokko. Een specifiek titel werd in voornoemd rapport uitgewerkt omtrent zaken gebonden aan terroristische activiteiten:

" B. Cases involving allegations of terrorism or threats against national security

The Anti-Terrorism Act (No. 03-03), adopted in the wake of the Casablanca bombings of 16 May 2003, has, as a legal framework, been responsible for numerous violations of human rights and it remains in force in its original form.

The Anti-Terrorism Act extends the time limits on custody to up to 96 hours, renewable twice. This means that detainees maybe held for up to 12 days upon written consent from the prosecution before being brought before the investigating judge. In addition, communication with a lawyer is only possible 48 hours after the renewal of custody is granted. Hence suspects may be deprived of all contact with the outside world for six days before being allowed to communicate for half an hour with a lawyer and, even then, under the control of a police officer (Code of Criminal Procedure, art. 66, para. 6). The Working Group notes that those provisions, which restrict crucial safeguards, such as early contact with counsel, significantly increase the risk of torture and ill-treatment. The Working Group also notes with concern that the definition of the crime of terrorism is rather vague.

The Working Group heard several testimonies of torture and ill-treatment in cases involving allegations of terrorism or threats against national security. In those cases, the Working Group concurs with the Special Rapporteur on torture that a systematic pattern of acts of torture and ill-treatment during the arrest and detention process can be detected.

In such cases, it appears that suspects are often not officially registered, that they are held for weeks without being brought before a judge and without judicial oversight, and that their families are not notified until such time as the suspects are transferred to police custody in order to sign confessions, in many cases, victims are then transferred to a police station, where a preliminary investigation is opened, dated from the transfer to avoid exceeding the limits placed on the custody period.

The Working Group came across numerous cases that had occurred in the aftermath of the attacks in Casablanca in May 2003, when thousands of suspects were arrested, often by officials of the National Surveillance General Directorate (DST), and held incommunicado or at unknown places of detention.

According to the Government, all places of deprivation of liberty are known, regulated and controlled by the public prosecutor or the competent administration they corner under. The Working Group also heard testimonies of recently arrested terrorism suspects who had allegedly been tortured in order to extract confessions from them.

In May 2011, delegations from Parliament and CNDH reported finding no evidence of a detention facility located at the DST headquarters in Témara. However, testimonies indicate that persons are detained incommunicado at that and other locations. Article 23 of the Constitution explicitly states that secret or arbitrary detention and enforced disappearance are crimes of the utmost gravity. During its meetings with the authorities and CNDH, the Working Group was informed that such crimes had now been eliminated. However, in the course of its visit, the Working Group received allegations, by sources deemed to be credible, of past and present cases of incommunicado detention which would warrant further investigation.

The Working Group also received allegations that Morocco has served as a departure point, a transit country and a destination for illegal extraordinary renditions carried out in the context of the international fight against terrorism. This has been the subject of discussions with the Government. Such extraordinary renditions have allegedly been accompanied by incommunicado detention and/or detention in secret places, as well as acts of torture and ill-treatment, particularly during the questioning of suspects.

Most of the detainees convicted for terrorism-related offences are serving their sentences in the Sale 1 and Sale 2 prisons and the Tula Prison in Meknes. The Working Group visited both prisons in Sale. In this context, it heard allegations that solitary confinement is used as a disciplinary measure, for periods ranging from several days to several weeks. Following its visit, the Working Group received information that one of the individuals interviewed during its visit had reportedly been subjected to solitary confinement for several days, allegedly as a form of reprisal." [...]

In een rapport van Amnesty International, Shadow of Impunity Campaign, Torture in Morocco and Western Sahara, gepubliceerd in 2015, kan verder worden gelezen dat: Whereas Moroccan law bans the use of forced "confessions" in proceedings, courts relied on them as the main and sometimes the only evidence to secure convictions in virtually all cases studied by Amnesty International that involved prosecutions. This was despite defendants' efforts to recant these "confessions," report that they had been forcibly obtained and request their exclusion. This striking disparity between law and practice owes much to the lack of conclusive investigations into torture allegations, exacerbated by the interpretation of courts that the burden to prove alleged torture rests with complainants. Amnesty International has documented several cases where this provision was applied for more serious offences, including offences punishable by life imprisonment and the death penalty, such as under Morocco's Law 03-03 on Combating Terrorism, despite the higher evidentiary standard required by law." [...]

Zo ook kan uit een algemeen rapport aangaande de mensenrechtensituatie in Marokko, tevens gepubliceerd in 2015, worden vastgesteld dat evenmin willekeurige arrestaties met zekerheid kunnen worden uitgesloten: "The constitution prohibits arbitrary arrest and detention. Nonetheless, the UN Human Rights Council's Working Group on Arbitrary Detention and other observers indicated that police did not respect these provisions or consistently observe due process. According to local NGOs and associations, police sometimes arrested persons without warrants, held detainees beyond the statutory deadline to charge them, and failed to identify themselves when making arrests." [...]

Al deze officiële en zorgwekkende rapporten tonen aan dat er een reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM in hoofde van verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Marokko.

In het arrest Ouabour t. België dd. 2 juni 2015¹⁴ stelde het EHRM bovendien vast dat: "73. Ensuite, en 2013, dans l'affaire Rafea précitée (§§ 29 et 41), la Cour considérait, à la lumière des observations finales du Comité des Nations Unies contre la torture sur le quatrième rapport périodique du Maroc publié en 2011, que la situation des droits de l'homme au Maroc avait peu évolué depuis l'arrêt Boutaquin c. France (no 42360/08, § 46,18 novembre 2010) et que les mauvais traitements réservés aux personnes soupçonnées de participation à des entreprises terroristes persistaient.

74. La Cour constate par ailleurs que plus récemment encore, le Rapporteur spécial des Nations Unies sur la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains et dégradants ainsi que le Groupe de

travail sur la détention arbitraire des Nations Unies ont chacun publié, à la suite de visites effectuées au Maroc respectivement en 2012 et 2013, un rapport soulignant que dans le cadre de la lutte contre le terrorisme, les autorités marocaines continuaient à recourir aux actes de torture et aux mauvais traitements lors de l'arrestation et pendant la détention (voir paragraphes 50-52, ci-dessus). Les derniers rapports en date publiés par Human Rights Watch et Amnesty International (voir paragraphe 54 ci-dessus) confirment que la situation ne s'est pas améliorée.

75. Selon la Cour, ces informations, issues de sources objectives, diverses et concordantes, établissent que la situation au Maroc en matière de respect des droits de l'homme dans le cadre de la lutte contre le terrorisme n'a pas évolué favorablement et que l'usage de pratiques contraires à l'article 3 de la Convention à l'encontre des personnes poursuivies et arrêtées dans ce cadre est un problème durable au Maroc.

76. La Cour relève en outre que, contrairement à ce que soutient le Gouvernement, le requérant ne se limite pas à dénoncer in abstracto le risque d'être exposé à une violation de l'article 3 de la Convention en raison de la pratique des autorités marocaines dans le cadre de la lutte contre le terrorisme. Il établit en effet que lui-même appartient à la catégorie de personnes visées par ce type de mesures. Le mandat d'arrêt international émis par le procureur près la cour d'appel de Rabat indique que le requérant est recherché pour « constitution d'une bande pour préparer et commettre des actes terroristes » (voir paragraphe 15, ci-dessus).

77. La Cour estime en outre utile d'observer qu'il ne ressort pas des observations qui lui ont été soumises que les autorités belges auraient accompli une quelconque démarche diplomatique auprès des autorités marocaines en vue d'obtenir de celles-ci des garanties ou des assurances que le requérant ne serait pas exposé, après son extradition, à des traitements inhumains et dégradants.

78. Dans ces circonstances, la Cour est loin d'être convaincue par l'analyse proposée par le Gouvernement belge selon laquelle les craintes du requérant sous l'angle de l'article 3 de la Convention ne sont pas fondées.

79. Eu égard à ce qui précède, elle estime au contraire que la mise en oeuvre de l'arrêté ministériel d'extradition délivré à l'endroit du requérant entraînerait une violation de l'article 3 de la Convention." [...]

Het EHRM kwam in deze beslissing tot het besluit dat de verwijdering naar Marokko van een persoon die er van wordt verdacht een band te hebben met bepaalde terroristische activiteiten, strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM.

Het EHRM oordeelde namelijk dat ondanks de verstreken periode tussen de verschillende rapporten, toch nog kan worden vastgesteld dat een onmenselijke behandeling in hoofde van personen verdacht van deelname aan terroristische activiteiten sterk mogelijk is. Het EHRM stelt ook vast dat objectieve bronnen aantonen dat de mensenrechtensituatie in Marokko in het kader van de strijd tegen terrorisme geen verbetering heeft gekend na al die jaren en dat het systematisch gebruik van praktijken in strijd met artikel 3 EVRM ten aanzien van mensen vervolgd of gearresteerd in dit kader een duurzaam probleem uitmaakt in Marokko.

In het arrest, EL HASKI tegen België, heeft het Hof geoordeeld dat :

"92. Il reste, dans les circonstances de la cause, à déterminer si le système judiciaire marocain offrait à l'époque des faits des garanties réelles d'examen indépendant, impartial et sérieux des allégations de torture ou de traitements inhumains ou dégradants et, dans la négative, s'il existait un « risque réel » que les déclarations litigieuses aient été obtenues par le biais de tels moyens (paragraphe 88 ci-dessus).

93. De nombreuses données conduisent la Cour à douter qu'à l'époque des faits, le système judiciaire marocain offrait de telles garanties, il en ressort du moins que ce n'était pas le cas à l'époque des circonstances de la cause s'agissant d'allégations portant sur des faits commis dans le contexte de la lutte contre le terrorisme en général, et, en particulier, dans celui des investigations et procédures consécutives aux attentats de Casablanca du 16 mai 2003.

94. La Cour constate en effet que, dans son rapport du 28 novembre 2005 (paragraphe 53 ci-dessus) – auquel le requérant se réfère devant la Cour comme il l'avait fait devant les juridictions internes - Human

Rights Watch expose que les personnes jugées dans ce contexte n'ont pas bénéficié d'un procès équitable, que les tribunaux ont en particulier refusé d'ordonner des expertises médicales de ceux qui affirmaient avoir été torturés, qu'elle n'a connaissance d'aucun cas de poursuites de fonctionnaires suspectés de torture et que, « de manière générale, les violations actuelles, critiquées par de nombreuses organisations de droits humains ainsi que par le comité des droits de l'homme de l'ONU, [CCPR/CO/82/MAR] montr[ai]ent que les forces de sécurité continu[ai]ent d'agir dans un climat d'impunité et de mépris de la loi, et que l'exécutif continu[ait] d'exercer une influence considérable sur les tribunaux ».

Similairement, le rapport de la FIDH de février 2004 auquel le rapport précédent renvoie (paragraphe 54 ci-dessus) relève notamment le caractère expéditif de la phase d'instruction et le non-respect de garanties consacrées par le droit marocain, telles que le droit à un avocat et à un examen médical, tant devant le parquet que devant le juge d'instruction. Elle souligne en particulier que les juridictions de jugement ont systématiquement écarté les objections tirées d'irrégularités intervenues durant la garde à vue et l'instruction et qu'aucune requête d'expertise médicale aux fins de démontrer des allégations de mauvais traitements n'a été acceptée. Amnesty International fait le même constat dans son rapport du 24 juin 2004 (paragraphe 55 ci-dessus) - mentionné dans le rapport précité de Human Rights Watch. Elle signale en particulier que les autorités judiciaires semblent avoir systématiquement rejeté les allégations de torture ou de mauvais traitements sans ordonner ni l'ouverture d'une enquête ni un examen médical. Elle ajoute que les déclarations obtenues au moyen de sévices étaient souvent retenues à titre de preuve par le tribunal pour motiver une condamnation, alors même que les accusés les rétractaient généralement à l'audience. Elle indique en outre que de nombreux accusés ont contesté, au motif qu'ils avaient été obtenus sous la contrainte, des éléments de preuve à charge reposant sur des déclarations de tiers arrêtés et détenus pour des faits similaires et que leurs demandes de confrontation ont été systématiquement rejetées par les tribunaux.

95. Dans le même sens, le comité contre la torture des Nations Unies et le comité des droits de l'homme des Nations Unies font état, dans des rapports couvrant la période pertinente (paragraphe 50-51 ci-dessus), de nombreuses allégations de mauvais traitements imputés à des agents de l'Etat et s'inquiètent de l'impunité dont ils jouissent. Le premier relève en outre l'absence de disposition prohibant que des déclarations obtenues sous la torture soient invoquées comme élément de preuve dans une procédure, tandis que le second se dit préoccupé par le fait que l'indépendance de la magistrature n'est pas pleinement garantie.

96. La Cour déduit de ce qui précède que, pour requérir l'application de la règle de l'exclusion s'agissant des déclarations recueillies au Maroc par les autorités marocaines, il suffisait au requérant de démontrer devant le juge interne qu'il y avait un « risque réel » qu'elles aient été obtenues au moyen de la torture ou d'un traitement inhumain ou dégradant.

[...]

99. Selon la Cour, ces informations, issues de sources diverses, objectives et concordantes, établissent qu'il existait à l'époque des faits un « risque réel » que les déclarations litigieuses aient été obtenues au Maroc au moyen de traitements contraires à l'article 3 de la Convention. L'article 6 de la Convention imposait en conséquence aux juridictions internes de ne pas les retenir comme preuves, sauf à s'être préalablement assurées, au vu d'éléments spécifiques à la cause, qu'elles n'avaient pas été obtenues de cette manière. Or, comme indiqué précédemment, pour rejeter la demande du requérant tendant à l'exclusion de ces déclarations, la cour d'appel de Bruxelles s'est bornée à retenir qu'il n'avait apporté aucun « élément concret » propre à susciter à cet égard un « doute raisonnable ».

Cela suffit à la Cour pour conclure qu'il y a eu violation de l'article 6 en l'espèce, sans qu'il soit nécessaire de rechercher si, comme le soutient le requérant, cette disposition a en sus été méconnue pour d'autres raisons. »

Dat het Europees Hof in dezelfde zin geoordeeld heeft in volgende zaken en tot een schending van artikel 3 EVRM besloot:

- Zaak Rafea t. Frankrijk, no 25393/10, 30.05.201315*
- Zaak Boutaghi t. Frankrijk, no 42360/08, 18.11.201016*

Dat het Comité tegen foltering (CAT) op 19.05.2014, in de zaak Ali Aarraas, heeft erkend dat er een gegeneraliseerde praktijk van is van gebruik van foltering ten aanzien van personen betrokken bij terroristische activiteiten [...];

"10.7 Le requérant affirme être victime d'une violation de l'article 15 de la Convention du fait qu'il aurait été condamné sur la base d'un dossier constitué essentiellement des soi-disant aveux obtenus sous la torture lors de sa garde à vue et rétractés ultérieurement.

10.8 Le Comité rappelle qu'en vertu de cet article, l'État partie doit veiller à ce que toute déclaration dont il est établi qu'elle a été obtenue par la torture ne puisse être invoquée comme un élément de preuve dans une procédure. Il ressort de la lecture des jugements de la cour d'appel que les aveux du requérant ont pesé de manière décisive sur la décision condamnatoire. Le Comité note les allégations du requérant concernant la torture qu'il aurait subie pendant sa garde à vue; que le requérant a été examiné le 20 septembre 2012 par un médecin indépendant qui accompagnait le Rapporteur spécial sur la question de la torture lors de sa visite au Maroc et qui a conclu que la plupart des traces observées sur le corps du requérant et les symptômes ressentis étaient compatibles avec ses allégations; que; comme indiqué précédemment; l'État partie a manqué à son obligation de procéder immédiatement à une enquête impartiale sur les allégations de torture; et que la cour d'appel n'a pas pris sérieusement en considération les allégations de torture au moment de condamner le requérant sur la base de ses aveux, niant même que ces allégations avaient été formulées au cours de la procédure. Sur la base de ces éléments, le Comité considère que l'État partie a manqué à ses obligations au titre de l'article 15 de la Convention. Le Comité rappelle à cet égard que, dans ses observations finales concernant le quatrième rapport périodique du Maroc, le Comité a exprimé sa préoccupation quant au fait que dans le système d'investigation en vigueur dans l'État partie il est extrêmement courant que l'aveu constitue une preuve permettant de poursuivre et condamner une personne, et que de nombreuses condamnations pénales sont fondées sur les aveux, y compris dans les affaires de terrorisme, créant ainsi des conditions susceptibles de favoriser l'emploi de la torture et des mauvais traitements à rencontre de la personne du suspect."

Dat aan HRW en AI vergunningen betreffende onderzoeken in Marokko werden geweigerd;

Dat de RvV in volle rechtsmacht al heeft geoordeeld in een arrest van 6.09.2016, dat :

« il se dégage également du document MOROCCO 2015 HUMAN RIGHTS REPORT, annexé à la note d'observation de la partie défenderesse, que l'attitude des forces de l'ordre et les conditions de détentions au Maroc sont particulièrement problématiques et peuvent déboucher sur des actes de tortures ou des traitements inhumains et dégradants » [...]

b) Individuele situatie van verzoeker

Dat de bestreden beslissing stelt dat hij niet meer mag verblijven in België;

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij België moet verlaten; . Dat verzoeker geen andere band heeft met een ander land behalve zijn theoretische band met Marokko, namelijk zijn nationaliteit;

De bestreden beslissing houdt bijgevolg impliciet in dat hij, nu hij niet in België kan verblijven dat hij zich moet begeven naar een ander land, het enkel ander land naar de welke verzoeker zich zou kunnen begeven, gezien zijn individuele situatie, is Marokko waarvan hij de nationaliteit bezit;

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een advies van OCAD (waarvan hij de inhoud betwist) voor feiten aangaande terroristische activiteiten; Dat dit ressorteert uit de lezing van de bestreden beslissing;

Dat verzoeker vervolgd is in een dossier aangaande een terroristische groepering dat hij ten volle betwist en welke momenteel hangende is voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel;

Dat zijn advocaat in strafzaken, de heer Scheerlinck, meldde dat gedurende de zittingen elementen werden aangehaald die gebaseerd zijn op verklaringen van personen gedetineerd in Marokko waarvan kan worden vermoed dat deze werden afgelegd onder foltering;

Dat verzoeker hiervan documenten probeert te verkrijgen; Doch deze procedure werd stilgezet door een

wrakingsprocedure en het dossier is momenteel niet toegankelijk;

Dat het een algemeen gekend feit is dat veiligheidsdiensten van verschillende landen informatie verwisselen betreffende personen die gerelateerd zijn met terrorisme;

Dat het hoog waarschijnlijk is dat de Belgische en Marokkaanse veiligheidsdiensten informatie ruilen betreffende personen die naar elkaars land worden verwijderd;

Dat indien verzoeker moet terugkeren naar Marokko, wat bestreden beslissing impliciet inhoudt nu hij niet kan verblijven in België, en op basis van de systematische praktijk dat hierboven werd uiteengezet, verzoeker het risico loopt op foltering en ontorende behandelingen nu hij lid is van de doelgroep geïdiseerd door deze systematische praktijk;

Rekening houdend met al deze elementen is een beslissing van beëindiging van verblijf, wetende dat verzoeker geen enkel ander band heeft met een andere staat dan Marokko strijdig met artikel 3 EVRM;

c) Situatie sur orbite

Dat de beslissing hypocritisch stelt dat de bestreden beslissing geen verwijdering naar Marokko inhoudt; Dat de stelling van verwerende partij dat verzoeker elementen betreffende een eventuele verwijdering naar Marokko niet in deze fase van de procedure kan inroepen, strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat dit ertoe leidt dat de procedure voor de RvV in de praktijk zeer moeilijk toegankelijk [wordt]. Dit maakt de procedure te ingewikkeld en operationeel om aan de eisen te voldoen die uit gezamenlijk artikel 13 voortvloeien, met artikel 3 van beschikbaarheid en toegankelijkheid van het beroep in recht als in de praktijk (Çakici t. Turkije [GK], no 23657/94, § 112, EVRM 1999-IV, M.S.S., voornoemd, § 318, en I.M., voornoemd, § 150).

Het systeem plaatst de belanghebbenden in zulke situatie niettegenstaande dat deze zich reeds in een kwetsbare positie bevinden, om nog in extremis te handelen op het moment van de geforceerde uitvoering van de maatregel.

Dat dit verzoeker verplicht om meervoudige procedures in te dienen terwijl de ratio legis van de nieuwe wet net doelt op de vereenvoudiging van het systeem en op het vermijden van de vermeerdering van beslissingen en procedures.

De afwezigheid van vermelding van de bestemming van verwijdering, in de omstandigheden van de oorzaak, schendt artikel 3 van het EVRM.

Dat Uw Raad al heeft geoordeeld dat :

"De Raad benadrukt echter nogmaals dat de verwerende partij met haar betoog hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan het feit dat de verzoekende partij, gelet op het ontbreken van duidelijkheid omtrent het land waarnaar zij zal verwijderd worden, niet in de mogelijkheid is een daadwerkelijk verweer te voeren tegen de bestreden beslissing in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het bovenstaande wordt een schending van artikel 13 van het EVRM in combinatie met artikel 3 van het EVRM prima facie aannemelijk gemaakt" [...]

De administratieve beslissingen moeten een werkelijke kritiek toelaten ten aanzien van de bepalingen van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

In dezelfde zin, indien Uw Raad van mening zou zijn dat de bestreden beslissing de verwijdering van verzoek[er] naar herkomstland niet inhoudt, bij gebrek aan andere aanwijzing in instrumentum, impliceert dit dat bovengenoemde beslissing artikel 3 EVRM schendt.

In twee zaken waarin het besluit tot verwijdering de bestemming niet aangaf, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voor recht geoordeeld dat:

« 69. Les preuves concernant les raisons exactes du défaut d'exécution de l'arrêté d'expulsion ne sont pas sans équivoque. Leur évaluation est rendue plus difficile par le fait que l'arrêté d'expulsion ne

précisait pas le pays de destination, cela n'étant pas nécessaire en droit interne. L'article 48 de la Loi sur les étrangers ne permet pas de clarifier suffisamment la question - il concerne des questions techniques, telles que l'escorte de la personne expulsée, et, en tout cas; ne nécessite pas que le pays de destination doit être identifié dans un acte juridique contraignant. La Cour estime que ce régime juridique et la pratique peut être considérée comme problématique à l'égard de l'exigence de sécurité juridique, inhérent à toutes les dispositions de la Convention. Lorsqu'il s'agit de privation de liberté, la sécurité juridique doit être strictement respectée en ce qui concerne chaque élément pertinent à la justification de la détention en vertu du droit national et la Convention. Dans les cas d'étrangers détenus en vue d'une expulsion, le manque de clarté, notamment quant au pays de destination, pourrait entraver le contrôle effectif de la diligence des autorités dans l'exécution de la mesure d'éloignement » [...].

In deze zaak, was verzoeker een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een uitwijzingsbevel met inreisverbod van tien jaar.

Het Hof heeft een schending vastgesteld van artikel 5 EVRM en heeft tevens vermeldt dat andere bepalingen van het Verdrag ook zouden kunnen worden geschonden gelet op de afwezigheid van vermelding van de bestemming.

In een andere zaak, oordeelde het Hof dat :

« 106. La principale préoccupation de la Cour est de savoir si des garanties efficaces existent qui protègent le demandeur contre le refoulement arbitraire, qu'il soit direct ou indirect vers le pays qu'il a fui (voir *MSS c. Belgique et Grèce* [GC], no. 30696/09, § 286, 21 Janvier 2011). Il n'est pas certain que, si et quand elles comptaient procéder à l'expulsion du requérant, les autorités bulgares auraient examiné avec la rigueur nécessaire si son retour au Liban constituerait pour lui un risque de traitements prohibés par l'article 3 (contraste *MH c. Suède* (déc.), no. 10641/08, § § 25 et 41, 21 Octobre 2008). Le gouvernement n'a fourni aucune précision sur la manière dont les autorités d'immigration appliquent la section 44a lors de l'exécution des ordres d'expulsion, et n'a donné aucun exemple concret. La loi sur les étrangers 1998 et les règlements pour son application sont silencieux sur ce point et il n'y a pas de cas rapportés (voir paragraphe 38 ci-dessus in fine). Il n'est donc pas clair de savoir au regard de quelle norme et sur base de quelles informations les autorités vont prendre une décision, le cas échéant, à propos du risque encouru par le demandeur s'il était renvoyé au Liban. De même, il n'existe aucune indication quant à savoir si, dans l'hypothèse où les autorités choisissent d'envoyer le demandeur vers un pays tiers, elles examineront bien s'il ne risquerait pas d'être envoyé, à partir de là, vers le Liban, sans tenir compte du risque de mauvais traitements. La Cour rappelle que dans sa jurisprudence l'éloignement vers un pays intermédiaire ne modifie pas la responsabilité de l'Etat qui expulse de s'assurer que le demandeur n'est pas exposé à des traitements contraires à l'article 3 en raison de la décision d'expulsion (voir *TI c. au Royaume-Uni*, précité; *Salah Sheekh*, précité, § 141; *KRS c. Royaume-Uni* (déc.), n 32733/08, 2 Décembre 2008; *Abdolkhani et Karimnia*, précité, § 88; *Babar Ahmad et D'autres*, précité, § § 113 à 16 et *MSS c. Belgique et Grèce*, précité, § § 338 à 61).

107. L'absence d'un cadre juridique offrant des garanties suffisantes dans ce domaine permet à la Cour de conclure qu'il existe des motifs sérieux de croire que le demandeur risque d'une violation de ses droits en vertu de l'article 3 (voir, *mutatis mutandis*, *Abdolkhani et Karimnia*, précité, § 89). A cet égard, la Cour estime nécessaire de rappeler que la nature grave et irréversible des conséquences potentielles est telle que la question appelle à un examen rigoureux » [...].

Het hof stelt in deze zaak dat in de mate dat een staatloze het voorwerp uitmaakt van een uitwijzingsbevel voor redenen van openbare orde, artikel 3 EVRM schendt.

Dat bijgevolg, de bestreden beslissing in de mate deze verzoeker in een situatie sur orbite plaatst, artikel 3 EVRM schendt;

d) Link met artikel 8 EVRM

Dat in ieder geval, moet worden rekening gehouden met de elementen hierboven vermeld van het risico in geval van terugkeer naar Marokko in het kader van de belangenafweging dat moet worden uitgevoerd op basis van artikel 8 EVRM zoals uiteengezet in de zaak *Uner* van het EHRM §58 hieronder vermeld ;

e) Motiveringsplicht

Dat ten eerste, wanneer verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing stelt dat in huidige stand van de procedure de argumenten van verzoeker ten aanzien van een risico op schending van artikel 3 EVRM niet dienen te worden onderzocht, terwijl verzoeker dit expliciet heeft ingeroepen, schendt verwerende partij de artikelen 3, 13 en 8 EVRM, in combinatie met artikelen 2 en 3 van de motiveringswet en het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat nu verwerende partij niet ingaat op deze elementen in het kader van de belangenafweging van artikel 8 EVRM, verwerende partij artikelen 3, en 8 EVRM schendt in combinatie met het motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat ten tweede, wanneer verwerende partij stelt dat :

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betref, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient u uw beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet. Wat betreft de verslagen van ngo's zoals Amnesty International (stuk 19 t.e.m. 21), merk ik op dat deze rapporten gaan over de algemene toestand in Marokko en u geen persoonlijke bewijzen levert dat uw leven in gevaar zou zijn. Wat El Haski v. België betreft, kan er met zonder meer van uitgegaan worden dat de omstandigheden waarin u verkeert analoog zijn. Het is aan u om de overeenkomst aan te tonen tussen uw eigen situatie en de situatie waarvan u beweert dat ze vergelijkbaar is.

Verwerende partij schendt artikel 3 EVRM, het motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat vaststaat, volgens de vaste rechtspraak van de Europese hoven, dat de bewijslast in geval van inroeping van een risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. als volgt gebeurt :

- Dat, ten eerste, de persoon in kwestie over voldoende persoonlijke bewijselementen moet beschikken om aan te tonen dat zijn of haar leven en fysieke integriteit ernstig in het gedrang zou komen in geval van terugkeer;*
- Dat, ten tweede, een persoon dat behoort tot een kwetsbare groep moet kunnen aantonen dat er ten aanzien van een kwetsbare groep een systematische praktijk bestaat dat strijdig is met artikelen 2 en 3 E.V.R.M. en dat hij of zij tot die groep behoort;*
- Dat, in het derde geval, men zich in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld bevindt waarbij het louter aanwezig zijn op het grondgebied een risico inhoudt voor het leven betrokkene of zijn of haar persoon;*

Dat volgens het Europees Hof het bewijs als volgt moet worden bijgebracht : « dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement à l'aide des sources mentionnées au paragraphe précédent, qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé » [...] ;

Dat op 21 januari 2011 in een arrest M.S.S. tegen België en Griekenland het Europees Hof het volgende liet gelden betreffende het vermoeden van eerbiediging van de verdragsverplichtingen door andere Europese lidstaten:

« 339. La Cour relève que l'article 3 §2 du règlement « Dublin » prévoit que, par dérogation à la règle générale inscrite à l'article 3 § 1, chaque Etat membre peut examiner une demande d'asile qui lui est présentée par un ressortissant d'un pays tiers, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans le règlement Il s'agit de la clause dite de « souveraineté ». Dans ce cas, cet Etat devient l'Etat membre responsable au sens du règlement de l'examen de la demande d'asile et assume les obligations qui sont liées à cette responsabilité.

340. La Cour en déduit que les autorités belges auraient pu, en vertu du règlement; s'abstenir de transférer le requérant si elles avaient considéré que le pays de destination, en l'occurrence la Grèce, ne remplissait pas ses obligations au regard de la Convention. Par conséquent, la Cour considère que la mesure litigieuse prise par les autorités belges ne relevait pas strictement des obligations juridiques

internationales qui lient la Belgique et que, dès lors, la présomption de protection équivalente ne trouve pas à s'appliquer en l'espèce.

[...]

343. Cette jurisprudence a été confirmée et développée dans la décision K.R.S. (décision précitée).

[...]

la Cour a considéré qu'en l'absence de toute preuve contraire, il fallait présumer que la Grèce se conformerait aux obligations que lui imposaient les directives communautaires prévoyant les normes minimales en matière de procédure et d'accueil des demandeurs d'asile, qui avaient été transposées en droit grec, et qu'elle respecterait l'article 3 de la Convention.

De l'avis de la Cour, au vu des éléments dont disposaient à l'époque le Gouvernement britannique et la Cour, il était permis de présumer que la Grèce se conformait à ses obligations et ne renvoyait pas dans le pays d'origine du requérant, l'Iran.

[...]

345. La Cour doit donc maintenant se demander si les autorités belges auraient dû écarter la présomption selon laquelle les autorités grecques respecteraient leurs obligations internationales en matière d'asile, nonobstant la jurisprudence K.R.S. que, selon le Gouvernement; les autorités administratives et judiciaires ont voulu suivre en l'espèce.

346. La Cour est en désaccord avec le Gouvernement belge quand il fait valoir qu'à défaut de les avoir déclarées lors de son entretien, l'Office des étrangers ignorait, au moment où il a délivré l'ordre de quitter le territoire, les craintes du requérant en cas de transfert en Grèce.

347. Elle observe tout d'abord que de nombreuses informations et rapports sont venus s'ajouter aux éléments que la Cour avait à sa disposition quand elle a adopté sa décision K.R.S. en 2008. Ces informations et rapports font état de manière concordante, sur la base d'enquêtes sur le terrain, des difficultés pratiques que pose l'application du système « Dublin » en Grèce, des défaillances de la procédure d'asile et des pratiques de refoulement direct ou indirect, sur une base individuelle ou collective.

351. Au surplus; la Cour remarque que la procédure menée par l'Office des étrangers en application du règlement « Dublin » n'a laissé aucune possibilité au requérant de faire état des raisons s'opposant à son transfert vers la Grèce. Le formulaire, rempli par l'Office des étrangers; ne contient défait aucune rubrique à ce sujet (paragraphe 130 ci-dessus).

352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit des quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement qui, au demeurant, ne concernaient pas la Grèce, l'Office des étrangers appliquait systématiquement le règlement « Dublin » pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger.

353. [...] A cet égard, la Cour rappelle que l'existence de textes internes et l'acceptation de traités internationaux garantissant, en principe, le respect des droits fondamentaux ne suffisent pas, à elles seules, à assurer une protection adéquate contre le risque de mauvais traitements lorsque, comme en l'espèce, des sources fiables font état de pratiques des autorités - ou tolérées par celles-ci - manifestement contraires aux principes de la Convention (voir; *mutatis mutandis*, *Saadi c. Italie [GC]*, no 37201/06, § 147, CEDH 2008-...).

354. En outre, la Cour est d'avis que les assurances diplomatiques données par la Grèce aux autorités belges ne constituaient pas une garantie suffisante. [...]

366. En l'espèce, la Cour a déjà conclu au caractère dégradant des conditions de détention qu'a subies le requérant et les conditions dans lesquelles il a vécu en Grèce (paragraphe 233, 234, 263 et 264 ci-dessus). Elle relève que, avant le transfert du requérant, ces faits étaient notoires et faciles à vérifier à

partir d'un grand nombre de sources (paragrapes 162-164 ci-dessus). Elle tient également à souligner qu'il ne saurait d'aucune manière être reproché au requérant de ne pas avoir informé les autorités administratives belges des raisons pour lesquelles il ne souhaitait pas être transféré en Grèce. Elle a en effet constaté que la procédure devant l'Office des étrangers ne permettait pas d'en faire état et que les autorités belges appliquaient le règlement « Dublin » de façon automatique (paragraphe 352 ci-dessus).» ;

Dat men uit wat voorafgaat kan afleiden dat het vermoeden van eerbiediging van het E.V.R.M. als gevolg van de ondertekening van internationale verdragen door een andere lidstaat niet kan worden weerhouden als verzoeker het begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat tot schending van artikel 3 E.V.R.M. in geval van verwijdering naar Italië;

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie [...] de redenering van het EHRM onlangs heeft bevestigd :

80 Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

81 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt

82 Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven.

83 De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierechten meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel.

84 Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

Dat verwerende partij op de hoogte is van de systematische praktijk van foltering ten aanzien van de doelgroep van personen betrokken bij terroristische dossiers door de Marokkaanse autoriteiten;

Dat volgens het Europees hof, het voldoende is om aan te tonen dat men deel uitmaakt uit de hierboven vermelde groep; Dat, in casu dit volgt uit de volgende elementen :

- Advies van de veiligheidsdiensten;*
- Hangend strafdossier voor terroristische feiten;*
- Dat het een algemeen gekend feit is dat veiligheidsdiensten van verschillende landen informatie uitwisselen betreffende personen die gerelateerd zijn met terrorisme zelfs ten onjuiste;*

Dat wanneer verwerende partij stelt dat dit begin van bewijs onvoldoende is, zij artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht schendt;

[...]

3. Toepassing in onderhavig geval

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat verzoeker een privé- en gezinsleven heeft in België;

Dat verzoeker in België is geboren en er altijd heeft verbleven; (stuk 2.2)

Dat verzoekers hele familie de Belgische of Nederlandse nationaliteit bezit; (stuk 2.6 tot 2.11)

Dat verzoeker sinds zijn geboorte over een verblijfstitel bezit;

Dat verzoeker een duurzame relatie heeft met een Belg met de welke hij stappen heeft ondernomen ten einde het huwelijk te voltrekken; (stuk 3,16)

Dat verzoeker, de vader is van een Belgisch kind; (stuk 3)

Dat verzoeker hier schoolgaand is geweest;

Dat hij professionele vormingen heeft gevolgd; (Stukken 2.14-18)

Dat hij in België ook heeft gewerkt;

Dat hij thans indien hij wordt vrijgelaten, de mogelijkheid heeft om te werken;

Dat bijgevolg artikel 8 EVRM van toepassing is;

Dat het ten tweede, vaststaat dat huidige beslissing welke een einde maakt aan een levenslange (44 jaar) verblijfsvergunning van onbepaalde duur, een inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van verzoeker;

Dat verwerende partij dit niet ontkent;

Dat, ten derde, hieruit volgt dat verwerende partij een belangenafweging dient te maken tussen de belangen van de Belgische Staat en deze van verzoeker;

Dat het vermelden van de elementen van verzoeker in zijn formulier recht op horen, niet volstaat;

Dat het Europees Hof al heeft geoordeeld dat zulke belangenafweging als volgt moet worden uitgevoerd in de zaken Boultif, Uner en Maslov:

« 48. La Cour n'a connu que d'un nombre restreint d'affaires dans lesquelles le principal obstacle à l'expulsion résidait dans les difficultés pour les époux de demeurer ensemble et, en particulier, pour un conjoint et/ou des enfants de vivre dans le pays d'origine de l'autre conjoint. Elle est donc appelée à définir des principes directeurs pour examiner si la mesure était nécessaire dans une société démocratique.

Pour apprécier les critères pertinents en pareil cas, la Cour prendra en compte la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant, la durée de son séjour dans le pays d'où il va être expulsé, la période qui s'est écoulée depuis la perpétration de l'infraction ainsi que la conduite de l'intéressé durant cette période, la nationalité des diverses personnes concernées, la situation familiale du requérant par

exemple la durée de son mariage, et d'autres éléments dénotant le caractère effectif de la vie familiale d'un couple, le point de savoir si le conjoint était au courant de l'infraction au début de la relation familiale, la naissance d'enfants légitimes et; le cas échéant, leur âge. En outre, la Cour examinera tout autant la gravité des difficultés que risque de connaître le conjoint dans le pays d'origine de son époux ou épouse, bien que le simple fait qu'une personne risque de se heurter à des difficultés en accompagnant son conjoint ne saurait en soi exclure une expulsion » [...].

Dat het Europees Hof deze criteria nader heeft bepaald rekening houdend met :

« - l'intérêt et le bien-être des enfants, en particulier la gravité des difficultés que les enfants du requérant sont susceptibles de rencontrer dans le pays vers lequel l'intéressé doit être expulsé ; et

- la solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination » [...].

Zij stelt ook dat het doel van de belangenafweging is :

« 70. La Cour souligne que si les critères ressortant de sa jurisprudence et énoncés dans les arrêts Boultif et Uner visent à faciliter l'application de l'article 8 par les juridictions internes dans les affaires d'expulsion, leur poids respectif varie inévitablement selon les circonstances particulières de chaque affaire. En outre, il y a lieu de garder à l'esprit que, lorsque, comme en l'espèce, l'ingérence dans l'exercice par le requérant des droits protégés par l'article 8 poursuit le but légitime de la défense de l'ordre et de la prévention des infractions pénales (paragraphe 67 ci-dessus), les critères susmentionnés doivent finalement aider à évaluer dans quelle mesure le requérant risque de provoquer des troubles ou de se livrer à des actes criminels » [...].

Dat niet blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij zulke belangenafweging heeft uitgevoerd;

Dat verwerende partij zich beperkt tot het vermelden van één en andere elementen zonder een gezamenlijke analyse/afweging te maken van deze elementen;

Dat bijgevolg verwerende partij artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel schendt;

Dat op zijn minst, verwerende partij had moeten uiteenzetten om welke redenen zij zulke belangenafwegingmethode niet heeft gebruikt of ten minste om welke redenen de positieve elementen van verzoeker niet werden gebruikt;

Dat er een schending dient te worden vastgesteld van de motiveringsplicht;

Dat, ten vierde, voorafgaand dient te worden benadrukt dat de Belgische Staat ten aanzien van een persoon geboren in België, zich niet zomaar kan verlossen van haar verplichtingen;

Dat hoewel kan worden opgemerkt dat verzoeker werd veroordeeld in België er ook talrijke positieve elementen zijn op te merken in hoofde van verzoeker en België zich dus niet zomaar kan aflossen van zijn verplichting en verzoeker naar een Staat met de welke hij geen andere band heeft dan een theoretisch band kan sturen;

Dat, ten vijfde, verzoeker meent dat de inmenging disproportioneel is;

Dat op basis van de methode van belangenafweging uiteengezet door het Europees Hof (zie hierboven) verzoeker het volgende wenst uiteen te zetten:

I. De natuur en de ernst van de overtredingen

1. Verzoeker werd veroordeeld op 11.03.1992 door de Correctionele rechtbank van Hasselt tot een gevangenisstraf van een maand voor feiten gepleegd in 1991.

2. Verzoeker werd veroordeeld op 3.12.1992 voor bezit van verdovende middelen, tot een gevangenisstraf van drie maanden voor feiten gepleegd in 1991;

3. Verzoeker werd veroordeeld op 17.12.1992 voor diefstal door middel van braak tot een gevangenisstraf van vier maanden alsook van een gevangenisstraf van twee maanden voor feiten gepleegd in 1991;

4. Verzoeker werd veroordeeld op 14.09.1995 door het Hof van Beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 9 jaar voor opzettelijke slagen en verwondingen enz. voor verschillende feiten gepleegd tussen 1992 en 1994
5. Verzoeker werd veroordeeld op 24.06.1999 voor opzettelijke slagen en verwondingen in eerste geding tot vier maanden voor feiten die plaatsvonden in de gevangenis in 1998;
6. Verzoeker werd veroordeeld op 18.05.2006 voor opzettelijke slagen en verwondingen tot vier jaar door het Hof van beroep te Antwerpen voor feiten gepleegd in 2001;
7. Verzoeker werd uiteindelijk veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen op 4.12.2014 tot zes jaar gevangenisstraf voor feiten gepleegd van februari tot mei 2011;

Dat dient rekening te worden gehouden met het feit dat de eerste feiten gepleegd werden meer dan dertig jaar geleden; Dat verzoeker toen zeer jong was; Dat de feiten miniem zijn,

Dat betreffende de drie andere veroordelingen voor opzettelijke slagen en verwondingen, verzoeker niet betwist dat deze ernstig zijn.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij hiervoor ernstig werd veroordeeld door de Belgische Staat;

Dat sinds, 2011, verzoeker geen strafbare feiten meer heeft gepleegd;

Dat hij gevolgd werd in het kader van een beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank door een Justitieassistent die regelmatig rapporten uitgaf betreffende zijn goed gedrag tot in maart 2012 toen hij in voorlopige hechtenis werd gesteld voor de feiten van februari en mei 2011; (stuk 8-12)

Dat overigens, het advies van OCAD niet kan worden weerhouden of gebruikt voor de redenen uiteengezet in het derde en vierde middel;

Dat er een rechtszaak lopende is om te bepalen of verzoeker al dan niet schuldig is van deelname aan terroristische activiteiten;

Dat het niet aan de DVZ toekomt om alvorens het einde van de rechtszaak en een eventuele veroordeling, verzoeker door middel van een beëindiging van verblijf te straffen voor feiten die nog niet vaststaan;

Dat het hoorrecht van de DVZ niet overeenstemt met de vereisten van artikel 6 EVRM om te bepalen of een persoon al dan niet schuldig kan worden beschouwd van bepaalde feiten;

Dat desbetreffende rekening moet worden gehouden met het feit dat verzoeker werd ontlast door de Kamer van Inbeschuldigingstelling na vrijlating door de onderzoeksrechter. (stuk 4)

Dat verzoeker, gezien zijn familiale situatie en zijn reclasseringsplan, ook zou worden vrijgelaten door de strafuitvoeringsrechtbank indien hij zijn verblijf niet had verloren door huidige bestreden beslissing.

II. De duur van zijn verblijf in het land

Verzoeker is geboren in België en verblijft er sindsdien. Dat hij sinds zijn geboorte een legaal verblijf heeft in België. (stuk 2.2)

Verzoeker verblijft hier sinds 44 jaar. Hij heeft nooit ergens anders gewoond.

Dat hij tot de bestreden beslissing, beschikte overeen verblijf van onbepaalde duur.

Verzoeker is hier naar school gegaan.

Hij heeft zich hier gevormd en ook gewerkt. (stuk 2.14 -18)

Verzoeker heeft zijn hele familie in België, ouders, broers en zussen in België; (stuk 2.6 en volgende)

Dat hij hier een werkmogelijkheid heeft;

Dat zijn Belgische partner hier geniet van sociale rechten. (stuk 15)

III. De periode die sinds de overtreding is verstreken evenals de houding van de belanghebbende tijdens deze periode,

Verzoeker heeft sinds 2011 geen strafbare feiten meer heeft gepleegd; Dit is sinds meer dan zes jaar;

Dat zijn houding sinds 2011 voorbeeldig is ; (stuk 8-12)

Dat verzoeker ondertussen vormingen heeft gevolgd (stuk 2. 14 en volgende);

IV. De nationaliteit van de verschillende betrokkenen,

Alle leden van de familie van verzoeker hebben de Belgische nationaliteit. Zijn ouders, broers en zussen hebben allen de Belgische nationaliteit.

Zijn partner en zijn zoon hebben ook de Belgische nationaliteit. (stuk 3-4)

V. De familiesituatie van de eiser, bijvoorbeeld de duur van zijn huwelijk, en andere elementen die het werkelijk karakter van het familieleven van een paar aantoont,

Verzoeker is sinds 2014 in een duurzame relatie met Mevrouw [S.E.I.] (bijna vier jaar).

Dat zij in mei 2017 een huwelijksaangifte hebben gedaan;

Dat zijn partner psychologisch wordt opgevolgd. (stuk 7)

Dat zij steun vindt bij haar schoonfamilie.

Dat zijn moeder een hartaandoening heeft en het psychologisch ook heel moeilijk heeft; Dat verzoeker lange tijd bij zijn moeder heeft gewoond en voor haar zorgde; Dat zij zeer gehecht is aan verzoeker; Dat zijn moeder, volgens haar dokter, geen slecht nieuws mag krijgen aangezien zij risico loopt op een hartinfarct en dood; (stuk 2. 12)

Dat verzoekers moeder een bepaalde afhankelijkheidsband heeft ten aanzien van verzoeker zoals blijkt uit stukken 8 en volgende;

Dat heel de familie van verzoeker hem regelmatig komt bezoeken in de gevangenis; (stuk 16)

VI. De geboorte van wettige kinderen en, eventueel, de leeftijd,

Dat op 3.04.2015, [A.Z.] geboren werd.

Dat hij de Belgische nationaliteit bezit.

Dat hij 2 jaar oud is;

VII. Het belang van het kind

Dat het belang van [A.] is om in België te verblijven alwaar zijn grootouders leven en zijn ooms en tantes zowel van moederszijde als vaderszijde. (stuk 2.6 en volgende en stuk 14)

Dat het schoolstelsel hier ook beter is; Dat het zijn belang is om hier schoolgaand te zijn;

Dat er geen Nederlandstalige scholen in Marokko zijn; Dat heel zijn familie Nederlandstalig is;

VIII. Het risico op het begaan van een nieuwe overtreding

Dat verzoeker werd ontlast door de Kamer van Inbeschuldigingstelling na vrijlating door de onderzoeksrechter in het kader van het dossier dat werd geopend voor terroristische feiten; (stuk4)

Dat het risico op het begaan van een nieuwe overtreding miniem is;

IX. Mogelijkheid om zich in een ander land te vestigen : duurzaamheid van de sociale, culturele en familie banden met het gastland en het bestemmingsland

Verzoeker heeft geen banden meer met Marokko behalve een theoretische band namelijk de nationaliteit die hij verkregen heeft bij de geboorte.

Verzoeker is weliswaar naar Marokko geweest in 2010 om er te trouwen. Doch houdt verzoeker er een zeer slechte herinnering aan over. Hij vernam dat zijn ex-echtgenoot enkel in het huwelijk trad om verblijfsdocumenten te bekomen. Hij heeft het daarna zeer moeilijk gehad om uit het echt te scheiden.

Dat dit element niet kan worden weerhouden door verwerende partij om te besluiten dat hij nog banden heeft met Marokko.

Dat overigens verzoeker geen familie meer heeft in Marokko; Dat hij er geen vriendenkring heeft of netwerk die hem zou kunnen steunen om er zich te vestigen;

Dat Marokko voor verzoeker niets meer is dan een vakantiebestemming;

Dat verzoeker bijgevolg geen effectieve banden heeft met Marokko;

Dat zijn actuele partner en toekomstige echtgenoot, ook geen effectieve banden meer heeft met Marokko sinds het overlijden van haar opa; Dat al haar familieleden ook de Belgische nationaliteit bezitten (stuk 14)

Dat zij psychologisch momenteel heel hard lijdt aan de situatie; Dat haar verplichten om verzoeker te vervoegen in Marokko alwaar geen een van beide een familiale cirkel of een netwerk heeft, disproportioneel is;

Dat ook rekening moet worden gehouden met het risico dat verzoeker loopt in geval van terugkeer voor foltering en ontorende behandelingen;

Dat verzoeker verwijst naar het eerste middel dat hier moet worden beschouwd als volledig uiteengezet;

Dat om deze redenen de bestreden beslissing disproportioneel is ;

Dat ofwel verzoeker moet terugkeren of zal worden verwijderd naar Marokko alwaar hij zal worden gefolterd en het voorwerp zal uitmaken van ontorende behandeling, waar hij geen toegang tot de rechter en rechtsmiddelen zal hebben, wat bij hem ook gevoelens van onrust, ontreddeering, angst, frustratie, onzekerheid,... zal wekken.;

Dat ofwel verzoeker in een situatie 'sur orbite' zal worden gesteld en bij hem gevoelens van onrust, ontreddeering, angst, frustratie, onzekerheid, ... zal worden gewekt gezien de onwetendheid en onzekerheid over zijn lot en het lot van zijn familie, het feit dat hij onverwijderbaar is maar hier voorbestemd is om illegaal zonder rechten te verkeren;

Deze situatie is in strijd met de menselijke waardigheid. Dat verzoeker immers in een situatie van onzekerheid en uiterste onzekerheid wordt geplaatst;

Dat dit een risico op schending van artikel 3 EVRM is;

X. Besluit

Dat gezien al deze elementen, na een belangenafweging, men niet kan besluiten dat verzoeker nog een ernstig risico vormt voor de openbare orde;

Dat de beslissing van beëindiging van verblijf disproportioneel is;"

A. Over de algemene toepassing van de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet en de voorbereidende werken in dit verband

2.2. Artikel 22 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.

§ 2. Onder voorbehoud van het tweede lid wordt, wanneer er in toepassing van paragraaf 1 een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een langdurig ingezetene die in een andere lidstaat internationale bescherming bekomen heeft, aan de bevoegde overheid van die lidstaat gevraagd om te bevestigen of de betrokkene daar nog altijd internationale bescherming geniet. Als de langdurig ingezetene er nog altijd internationale bescherming geniet, wordt hij naar die lidstaat verwijderd.

In afwijking van het eerste lid kan de langdurig ingezetene worden verwijderd naar een ander land dan de lidstaat die hem internationale bescherming heeft verleend, wanneer er ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid of wanneer hij, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de openbare orde.

In geen geval mag de betrokkene verwijderd worden naar een land waar hij blootgesteld wordt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

2.3. Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

2.4. De wet van 24 februari 2017 kadert in de strijd tegen het terrorisme en de radicalisering. Hierbij worden de middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast. In de memorie van toelichting werd het als volgt geformuleerd:

“De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren. Ze zijn bovendien niet meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is. Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt:

- de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is;
- de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;
- het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;
- de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;
- de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden verminderd;
- momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval; (...)" (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 7).

2.5. De wetgever voorziet in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfs-status van de betrokkene. Dit systeem ziet er als volgt uit:

- “– artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;
- artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;
 - artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;
 - artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;
 - artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen". (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).

2.6. De wetgever heeft de bestaande verhoogde bescherming tegen terugwijzing of uitzetting die gold voor een derdelander die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft, quod in casu, aangepast. De wetgever oordeelde dat de “waarborgen die zij momenteel genieten [...] de bevoegde overheden [verhinderen] efficiënt op te treden bij een bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid. Gelet op de doelstellingen van de regering, kan deze beschermingsregeling niet meer toegelaten worden.” De wetgever vond het immers “van het grootste belang dat de bevoegde bestuurlijke overheid beschikt over voldoende vrijheid van handelen teneinde de bescherming van personen en instellingen te verzekeren. Er moeten in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsontbering of andere vormen van zware criminaliteit. Voor de regering is dit een absolute prioriteit” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p.17).

2.7. De begrippen openbare orde en nationale veiligheid waarvan hier sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald: “Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14^e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8^e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36^e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”. Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen

[...]. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.” Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.” De wetgever benadrukte wel “dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

2.9. Bij deze wetwijziging van 24 februari 2017 werden de procedurele waarborgen voor derdelanders niet uit het oog verloren. Het is omwille van deze procedurele waarborgen, zoals ingeschreven in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, dat de wetgever de vermelde “uitgebreide beschermingsregeling niet meer gerechtvaardigd” achtte omdat deze “procedurele waarborgen (...) voldoende bescherming tegen willekeur [bieden]. Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te

waarborgen". (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 17, over de procedurele waarborgen in artikel 23 van de Vreemdelingenwet zie ook Parl.St., Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

2.10. Het is in dit kader dat de wetgever het belang van een belangenafweging benadrukte, waarbij de minister c.q. staatssecretaris oog moet hebben voor het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer hij een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling en hem het bevel geeft het grondgebied te verlaten. In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen:

“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

2.11. Het past in deze ten slotte nog te verwijzen naar een uittreksel uit de voorbereidende werken betreffende artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat wanneer het bestuur overweegt om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken, het de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte moet brengen en hem de mogelijkheid moet bieden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden:

“(…) in de zaak Boudjlida heeft het Hof verklaard dat “Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden”; dat deze regel “[...] tot doel heeft de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten”; dat “dat recht om te worden gehoord (tevens) impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren”; dat wanneer de voorwaarden en de nadere regels die het respecteren van dit recht garanderen door het nationale recht zijn vastgesteld, deze regels “[...] de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten [...] in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk [...]” mogen maken; en dat “[...] de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van de verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast” (arrest Boudjlida, van 11 december 2014, C-249/13, EU:2014:2431, zie punten 36 tot 38, 41 en 43, en de vermelde rechtspraak).” (Parl. St.Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p.45-46).

B. Individuele beoordeling

2.12. Een kernpunt van verzoekers betoog ter ondersteuning van het eerste en tweede middel is dat verweerder in het kader van de belangenafweging die moet worden uitgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM, onvoldoende rekening heeft gehouden met het gegeven dat hij betrokken is in een strafrechtelijke procedure te Brussel aangaande misdrijven in verband met terrorisme en dat personen die gelieerd worden aan terrorisme in Marokko worden blootgesteld aan folterpraktijken of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

2.13. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet waarbij evenwel enkel een einde aan het verblijf van verzoeker wordt gemaakt. De bestreden beslissing bevat geen terugkeerbesluit of verwijderingsmaatregel en een dergelijk besluit of maatregel gaat er ook niet mee gepaard.

2.14. Bij een beslissing tot beëindiging van het verblijf moet een belangenafweging plaatsvinden in het licht van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M. v. Zwitserland, § 47; EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, Salija/Zwitserland, § 36). Dit wordt ook zo

verduidelijkt in de voorbereidende werken (zie supra). Bovendien volgt deze vereiste tevens uit artikel 23, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat wezenlijk is verbonden met artikel 8 van het EVRM en in ruime mate de rechtspraak van het EHRM hierover weerspiegelt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder hieraan aandacht heeft besteed. De vraag is of hij dit op een zorgvuldige wijze heeft gedaan.

2.15. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.16. Het is niet betwist dat verzoeker met zijn echtgenote en hun op 3 april 2015 geboren kind in België een gezinsleven heeft, noch dat hij hier een privéleven heeft uitgebouwd, en dat zowel zijn privé- als gezinsleven beschermenswaardig zijn onder artikel 8 van het EVRM. Het staat evenmin ter discussie dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van verzoeker. Het gegeven dat de bestreden beslissing een wettelijke grondslag heeft en getroffen werd ter bescherming van de openbare orde, zodat ze minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, vormt evenmin voorwerp van enige betwisting. De bestreden beslissing voldoet dus aan de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde voorwaarden van legaliteit en legitiemiteit.

2.17. Ook wanneer er een wettelijke basis is om een verblijf te beëindigen en verweerder door het nemen van zulke beslissing een legitiem doel nastreeft, dient hij een proportionaliteitstoetsing door te voeren.

Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of verweerder in een situatie die een weigering van een voortgezet verblijf betreft en waarin de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven, alle relevante gegevens waarover hij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De betwisting kadert dus in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgenomen voorwaarde van proportionaliteit van de getroffen maatregel (noodzakelijk in een democratische samenleving).

2.18. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

2.19. Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09,

Nuñez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest Emre (EHRM 22 mei 2008, Emre/Zwitserland, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

- (11) de specifieke omstandigheden van de zaak;
- (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

2.20. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor wat betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf vindt dit beginsel van behoorlijk bestuur zijn weerklank in een expliciete wetsbepaling, met name artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet (zie infra punt 2.22.).

2.21. Uit het administratief dossier blijkt dat op 24 april 2017 aan verzoeker een brief werd betekend waarin verweerder heeft aangegeven dat werd overwogen om op grond van redenen van “openbare orde/nationale veiligheid” zijn recht op verblijf in te trekken en hem de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode te ontzeggen. Verweerder vestigde er onder meer verzoekers aandacht op dat een eventuele intrekking van het verblijf zou afhangen van zijn persoonlijke situatie. Verzoeker werd daarom verzocht een vragenlijst in zijn eigen belang op een correcte en complete wijze in te vullen en waar nodig de gevraagde bewijzen aan te leveren. Hij werd er tevens op gewezen dat hij zelf de vragenlijst kon beantwoorden of hiervoor een beroep kon doen op de hulp van een derde, zoals een advocaat, en dit binnen de vijftien dagen geteld vanaf de betekening van de brief.

2.22. Verweerder heeft de voormelde brief met bijgevoegde vragenlijst aan verzoeker gericht om te voldoen aan artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.”

2.23. De voormelde vragenlijst bevat gestandaardiseerde vragen die peilen naar elementen die de persoonlijke situatie van de vreemdeling kenmerken. Vraag 16 luidt als volgt: *“Heeft u redenen waarom u niet naar uw land kan terugkeren? Indien ja, welke?”*

2.24. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat vraag 16 van de vragenlijst niet werd ingevuld door verzoeker. Verzoekers raadsman wees er echter in een aan verweerder gerichte brief van 9 mei 2017 – ter aanvulling van de ingevulde vragenlijst – op dat verzoeker is betrokken in een strafrechtelijke procedure te Brussel aangaande misdrijven in verband met terrorisme. In dit schrijven ontkent de raadsman ten stelligste elke betrokkenheid van verzoeker bij dergelijke misdrijven en stelt hij: *“Hoewel mijn cliënt deze betwisting staande houdt, zou een terugkeer naar Marokko onvermijdelijk leiden tot een verblijf in de gevangenis te Marokko alwaar mijn cliënt blootgesteld zou worden aan folterpraktijken. Het is immers algemeen geweten dat personen die gerelateerd worden aan terrorisme gefolterd worden in Marokko. Dit blijkt zo uit de verslagen van ngo's zoals Amnesty International (stuk 19 t.e.m.21), alsook uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 25 september 2012, El Haski v. België) (...)”*. Het stuk 19 waarnaar in brief van 9 mei 2017 wordt verwezen betreft een *“Report of the Special Rapporteur on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment-Mission to Marocco”*, opgesteld op 11 maart 2013. Stuk 20 betreft een brief van Amnesty International van 8 maart 2016, gericht aan de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarin bezorgdheden worden geuit over het Belgisch-Marokkaans Samenwerkingsverdrag inzake de bestrijding van de georganiseerde criminaliteit en het terrorisme dat ter instemming voorligt. Het stuk 21 waarvan sprake in deze brief betreft een persbericht van Amnesty International van 22 april 2016 dat uitgevaardigd werd na ratificatie van voormeld Samenwerkingsverdrag.

2.25. Er kan niet anders dan aanvaard worden dat de door verzoekers raadsman aangebrachte elementen, dat verzoeker betrokken is in een in een strafrechtelijke procedure te Brussel aangaande misdrijven in verband met terrorisme en dat personen die gelieerd werden aan terrorisme blootgesteld werden aan folterpraktijken in Marokko, van die aard zijn dat ze een specifieke omstandigheid uitmaken die verzoekers persoonlijke situatie kenmerkt in de zin van Boultif-criterium nr. 11 zoals omschreven in punt 2.19. Het is een omstandigheid die het verzoeker en zijn gezinsleden moeilijk of onmogelijk kan maken om in het land van herkomst te verblijven, en dus een belemmering kan vormen voor verzoeker en zijn gezinsleden om in Marokko of aan de hand van regelmatige in- en uitreizen van deze laatste het privé- en gezinsleven voort te zetten. Verzoeker kan derhalve de verwachting koesteren dat hierover een zorgvuldige afweging plaatsgrijpt, te meer daar verweerder zoals gezegd in de vragenlijst zelf de vraag stelde of *“u redenen [heeft] waarom u niet naar uw land”*, zijnde het land van herkomst, *“kan terugkeren”*.

2.26. In de bestreden beslissing wordt deze specifieke omstandigheid niet meegenomen in de afweging die wordt gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM en die verweerder tot de conclusie leidt dat er uit het administratief dossier *“geen precieze onoverkomelijke hinderpalen”* blijken die de voortzetting van het gezinsleven in Marokko verhinderen en dat er evenmin *“onoverkomelijke of bijzondere obstakels”* blijken voor verzoeker om zich in Marokko te vestigen. In de bestreden beslissing kan echter wel het volgende worden gelezen:

“Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient u uw beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet. Wat betreft de verslagen van ngo's zoals Amnesty International (stuk 19 t.e.m. 21), merk ik op dat deze rapporten gaan over de algemene toestand in Marokko en u geen persoonlijke bewijzen levert dat uw leven in gevaar zou zijn. Wat El Haski v. België betreft, kan er niet zonder meer

van uitgegaan worden dat de omstandigheden waarin u verkeert analoog zijn. Het is aan u om de overeenkomst aan te tonen tussen uw eigen situatie en de situatie waarvan u beweert dat ze vergelijkbaar is.”

2.27. Verweerder is derhalve van oordeel dat verzoekers verklaringen omtrent de onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst niet in aanmerking moeten worden genomen aangezien verzoeker geen bewijzen aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat zijn leven in Marokko in gevaar zou zijn en hij zich beperkt tot beweringen en een verwijzing naar stukken die niet op hem persoonlijk betrekking hebben.

2.28. Verweerder betwist niet dat in het door verzoekers raadsman overgemaakte *“Report of the Special Rapporteur on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment-Mission to Morocco”* – stuk 19 gevoegd bij diens brief van 9 mei 2017 – kan worden gelezen dat er in Marokko sprake is van praktijken, met name foltering en andere onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen ten aanzien van personen die gelieerd worden aan terrorisme. De Raad stelt verder vast dat verzoeker ook twee stukken heeft overgemaakt (stukken 20 en 21 gevoegd bij de in punt 2.24. vermelde brief van de raadsman van verzoeker van 9 mei 2017) waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar een arrest van het EHRM waarin werd vastgesteld dat er in Marokko sprake is van schendingen van artikel 3 van het EVRM in het kader van de strijd tegen het terrorisme (EHRM 2 juni 2015, Ouabour/België) en naar een arrest van het EHRM waarin wordt geoordeeld dat er een reëel risico bestaat dat in terrorismezaken in Marokko bewijsmateriaal werd verkregen door foltering (EHRM 25 september 2012, El Haski/België). Er lagen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen dus stukken voor waaruit blijkt dat personen die werden gelieerd aan terroristische activiteiten, met name omdat ze verdacht, vervolgd, aangehouden of veroordeeld werden in het kader van de strijd tegen terrorisme, werden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in Marokko.

2.29. De Raad stelt verder vast dat jegens verzoeker op 30 januari 2015 een bevel tot aanhouding werd uitgevaardigd *“uit hoofde van deelneming aan een vereniging van misdadigers en deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering”* waarnaar in de bestreden beslissing ook wordt verwezen. Verweerder verwijst in de bestreden beslissing tevens naar een verslag van het Coördinatieorgaan voor de Dreigingsanalyse (OCAD) van 7 april 2017 – waarvan verzoeker noch diens raadsman weet hadden op het ogenblik dat ze de brief van de verwerende partij zoals bedoeld in punt 2.21 beantwoordden – waarin wordt gesteld dat er een *“terroristische dreiging”* uitgaat van verzoeker.

Verweerder kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat hij geen redenen ziet om verzoeker te beschouwen als een vreemdeling die ervan verdacht wordt banden te hebben met een terroristische organisatie. Verzoeker heeft, enerzijds, stukken aangebracht waaruit blijkt dat personen die werden gelieerd aan terroristische activiteiten werden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in Marokko. Verzoeker heeft, anderzijds, erop gewezen dat hij betrokken is in een strafrechtelijke procedure aangaande misdrijven in verband met terrorisme. Verweerders standpunt dat verzoeker nalaat de algemene situatie in Marokko, zoals weergegeven in de aangebrachte verslagen, te betrekken op zijn persoonlijke situatie, kan dan ook niet als resultaat van een zorgvuldige feitenvinding worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt weliswaar gesteld dat verzoeker op 17 juli 2015 werd ontlast van zijn opsluiting uit hoofde van deelneming aan een vereniging van misdadigers en deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering door de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep. Ter terechtzitting bevestigen beide partijen echter dat de strafrechtelijke procedure nog steeds lopende is en dat verzoeker heden nog niet buiten vervolging gesteld is voor inbreuken op de artikelen 139-140, § 1 Sw. die betrekking hebben op terrorismemisdrijven, wat impliceert dat dit dus ook op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet het geval was. Hierdoor zijn de voormelde door verzoekers raadsman verstrekte brief van Amnesty International van 8 maart 2016 en het verstrekte persbericht van Amnesty International van 22 april 2016 over het Belgisch-Marokkaans Samenwerkingsverdrag inzake de strijd tegen georganiseerde criminaliteit en terrorisme relevant.

Waar de advocaat van verzoeker in het verzoekschrift en ter terechtzitting nog benadrukt dat het strafdossier tegen hem en anderen is opgestart nadat inlichtingen werden ontvangen van de Marokkaanse overheid, merkt de Raad op dat het verzoeker vrijstaat dit te staven en dit ter kennis te brengen van verweerder. De Raad heeft alsdusdanig geen toegang tot het dossier in het kader van de

lopende strafprocedure en kan de correctheid van deze bewering – waaruit verzoeker bijkomende argumenten wenst te putten – actueel derhalve niet beoordelen.

2.30. Uit de bestreden beslissing blijkt in ieder geval niet dat verweerder de stelling van verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij betrokken is in een strafrechtelijke procedure aangaande misdrijven in verband met terrorisme en dat personen die gelieerd worden aan terrorisme aan folterpraktijken worden blootgesteld in Marokko, inhoudelijk heeft betrokken bij de belangenafweging die in het raam van artikel 8 van het EVRM moet worden doorgevoerd. Stukken waaruit kan blijken dat verzoeker niet beschikt over een vestigingsalternatief in zijn land van herkomst indien zijn verblijfsrecht in België wordt beëindigd, kunnen nochtans zijn "*persoonlijke situatie*" betreffen. Aangezien deze situatie een belemmering kan vormen voor verzoeker en zijn gezinsleden om in Marokko het privé- en gezinsleven voort te zetten of kan verhinderen dat het gezinsleven vanuit Marokko kan beleefd worden aan de hand van regelmatige in- en uitreizen van deze laatsten, kon verzoeker de verwachting koesteren dat de betrokken situatie door verweerder in rekening zou worden gebracht in het raam van het proportionaliteitsonderzoek waartoe artikel 8 EVRM hem verplicht. Dit geldt te meer gelet op de richtlijnen die voortvloeien uit de rechtspraak van het EHRM en de expliciete vraagstelling van verweerder in de in punt 2.21 vermelde brief.

2.31. Vermits het criterium "*omstandigheden eigen aan de zaak*" dat deel uitmaakt van de zogenaamde Boultif-criteria die nationale overheden in het maken van een redelijke belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM moeten leiden, met name een risico op foltering of op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf bij een terugkeer naar Marokko omwille van het gelieerd zijn aan terrorismemisdrijven, niet op een zorgvuldige wijze werd afgewogen door verweerder, kan verzoeker worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder is tekortgekomen aan de zorgvuldigheidsplicht bij de afweging die dient te worden gemaakt in het raam van artikel 8 van het EVRM. Het betreft een omstandigheid die redelijkerwijs niet van enig relevant gewicht is ontgaan.

2.32. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

2.33. Het verweer in de nota met opmerkingen kan aan dit alles geen afbreuk doen. Verweerder wijst er in eerste instantie op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak van het EHRM betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen. In tweede instantie poneert verweerder dat hij "*hoe dan ook*" een degelijk onderzoek heeft gedaan naar de door verzoeker aangevoerde vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er erop dat in casu geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt weerhouden, doch wel een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het raam van de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, meer bepaald doordat verweerder in de belangenafweging geen zorgvuldig onderzoek doet naar een bijzondere omstandigheid die verzoekers persoonlijke situatie kenmerkt, met name het risico op foltering of op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf in Marokko omdat hij gelieerd is aan terrorismemisdrijven. Het staat vast dat in een beslissing die niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel maar die wel een beëindiging vormt van een verblijf van een vreemdeling die in België geboren is, een deugdelijke afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM dient plaats te vinden. De bestreden beslissing geeft immers zelf blijk van een afweging van artikel 8 van het EVRM en deze verplichting vloeit tevens voort uit artikel 23, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert er in dit verband ook nog aan dat de wetgever het belang van een belangenafweging inzake grondrechten heeft benadrukt in de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017.

In derde instantie laat verweerder gelden dat verzoeker vaag blijft, geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM

aanbrengt, dat hij louter verwijst naar een algemene toestand, zich beperkt tot blote beweringen en niet op een geloofwaardige manier aantoont dat de rapporten waarop hij zich beroept, op zijn concrete situatie betrekking hebben en dat hij in Marokko zal worden aangehouden en vervolgd. Hij voegt eraan toe dat uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat verzoeker daadwerkelijk verdacht wordt van het onderhouden van banden met bepaalde terroristische groeperingen of van terroristische activiteiten. Dit verweer kan bezwaarlijk worden aanvaard, gelet op wat hoger werd vastgesteld. De Raad herinnert er in het bijzonder aan dat jegens verzoeker op 30 januari 2015 een bevel tot aanhouding werd uitgevaardigd in het licht van een gerechtelijk onderzoek in het kader van deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering (artikelen 139 en 140, § 1 Sw.). Hij werd daarvoor in voorlopige hechtenis genomen. Bij beschikking van 9 juli 2015 van de onderzoeksrechter – die zich in het administratief dossier bevindt – werd het bevel tot aanhouding mits voorwaarden opgeheven. Zoals eerder vermeld, hebben partijen ter terechtzitting bevestigd dat dit echter niet inhoudt dat verzoeker buiten vervolging werd gesteld voor inbreuken op de artikelen 139-140, § 1 Sw. Verweerder kan in zijn nota dan ook niet dienstig voorhouden dat verzoeker allerminst verdacht wordt van deelname aan of betrokkenheid bij terroristische activiteiten.

Verweerder minimaliseert voorts in zijn nota het OCAD-advies dat wordt vermeld in de bestreden beslissing en maakt meer bepaald gewag van *“het loutere feit dat uit een verslag van OCAD blijkt dat er in België een dreigingsniveau wordt ingeschakeld op naam van de verzoekende partij, niet volstaat om aannemelijk te maken dat zij in Marokko zal worden vervolgd wegens terrorisme.”* Hij benadrukt hierbij dat verzoeker slechts een dreigingsniveau 2 kreeg opgekleefd door OCAD.

Verweerder gaat hierbij schijnbaar voorbij aan de concrete inhoud van het OCAD-advies waarin duidelijk wordt gesteld dat er wel degelijk een terroristische dreiging uitgaat van verzoeker en dat hij gekend is omwille van zijn sympathieën voor de terroristische groepering IS, voor zijn extremistische prediking, voor zijn proselitisme voor de jihad in Syrië/Irak en voor zijn activiteiten als ronselaar en lijkt uit het oog te verliezen dat hij dit advies belangrijk genoeg achtte om het te vermelden in de bestreden beslissing ter onderbouwing van zijn standpunt dat verzoeker een effectief gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In vierde instantie merkt verweerder op dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht om terug te keren naar Marokko en wijst hij erop dat dit in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk wordt gesteld. Vermits heden niet blijkt dat verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten zal worden gegeven, kan de Raad niet uitgaan van de hypothese dat er geen breuk komt in het gezinsleven noch dat de vraag of er al dan niet sprake is van een risico op foltering of op onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen bij een terugkeer naar Marokko, irrelevant is. Te dezen merkt de Raad verder op dat verweerder in de bestreden beslissing niet op deugdelijke wijze kan stellen dat er geen elementen werden voorgelegd die erop wijzen dat er onoverkomelijke hinderpalen of bijzondere obstakels bestaan om het privé- en gezinsleven in een derde land verder te zetten en evenmin kan verweerder heden in zijn nota voorhouden dat het aan verzoeker is om aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om in een ander land dan Marokko te verblijven. Immers werd in de vragenlijst 24 april 2017 enkel gepolst naar *“redenen waarom u niet naar uw land kan terugkeren”* zonder dat er enige vraagstelling is gebeurd naar redenen waarom verzoeker zich niet in een derde land kan vestigen of niet in een derde land zijn gezinsleven kan voortzetten. Verzoeker werd nooit in kennis gesteld van het gegeven dat hij ook zulke redenen moest aanbrengen in het kader van zijn hoorrecht.

Verder merkt de Raad op dat verweerder zich beperkt tot de loutere stelling dat verzoeker zijn privé- en gezinsleven *“elders”* of in *“derde land”* kan voortzetten, zonder dat evenwel uit de bestreden beslissing of minstens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bijzondere banden heeft met een derde land (zijnde een ander land dan België of Marokko) waar verzoeker en zijn gezin zich zouden kunnen vestigen. Verweerder toont ook niet aan dat verzoeker daadwerkelijk een vestigingsalternatief heeft in een ander land dan zijn land van oorsprong, in casu land van zijn nationaliteit. Er wordt door verweerder ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker en zijn gezin, mede gelet op zijn strafrechtelijk verleden en het feit dat hij gelieerd wordt aan terrorismemisdrijven, toegang zouden kunnen krijgen tot een ander land waar zij hun privé- en gezinsleven kunnen voortzetten. Verweerder kan de vastgestelde schending van de zorgvuldigheidsplicht in het raam van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM dan ook niet weerleggen door louter te stellen dat verzoeker niet verplicht is om terug te keren naar Marokko. Ook in het hogervermelde Bouloufi-arrest oordeelde het EHRM dat een vage verwijzing naar een vestigingsalternatief voor een gezin een inbreuk op het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven niet kan rechtvaardigen indien geen concreet uitzicht op legale vestiging aldaar bestaat. Het Hof oordeelde meer bepaald: *“§55 Reste la question de l'établissement d'une vie familiale dans un autre pays,*

notamment en Italie. A cet égard, la Cour constate que le requérant a séjourné légalement en Italie de 1989 à 1992 et qu'il est ensuite parti pour la Suisse. Il apparaît qu'il réside actuellement de nouveau en Italie avec des amis, mais qu'il n'a pas régularisé sa situation. Pour la Cour, il n'est pas établi que le requérant et son épouse obtiendraient un permis de séjour en Italie et donc qu'ils pourraient y mener leur vie familiale" (vrij vertaling: Blijft de vraag inzake de mogelijkheid tot het leiden van een gezinsleven in een ander land, met in name Italië. In dit verband stelt het Hof vast dat verzoeker tussen 1989 en 1992 legaal in Italië heeft verbleven en vervolgens is vertrokken naar Zwitserland. Er blijkt dat hij heden opnieuw in Italië bij vrienden verblijft, maar dat hij zijn situatie niet heeft geregulariseerd. Voor het Hof is niet aangetoond dat verzoeker en zijn echtgenote een verblijfsvergunning zullen verkrijgen in Italië en dat zij er een gezinsleven zullen kunnen leiden.).

Er anders over oordelen zou het nuttig effect van artikel 23 van de Vreemdelingenwet teniet doet. De wetswijziging van 24 februari 2017 heeft immers niet alleen een betere bescherming van de samenleving tot doel maar besteedt tegelijkertijd de nodige aandacht aan de grondrechten van de betrokken vreemdeling. Dit komt tot uiting in artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in een grondige belangenafweging maar dan enkel ten aanzien van het land van herkomst. Deze bepaling wordt als het ware zinledig als verweerder er zich zonder meer van kan afmaken te opperen dat het de vreemdeling vrijstaat zich "elders" te vestigen, namelijk in een ander land dan zijn land van herkomst.

De vastgestelde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 8 EVRM leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve dringt een verder onderzoek naar de gegrondheid van de andere onderdelen van het middel of de andere middelen zich niet op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft in zijn middelen een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder, noch over de voorstellen van verzoeker om een prejudiële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof over de toepassing van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet dat handelt over de schorsende werking van sommige beroepen.

**OM DIE REDENEN BESLUITEN DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR
VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2017 tot beëindiging van het verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting van de verenigde kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

De heer G. DE BOECK,
Mevrouw N. RENIERS,
Mevrouw M. EKKA,
Mevrouw C. DE WREEDE,
Mevrouw M. GERGEAY,
Mevrouw M. MAES,
De heer T. LEYSEN,

voorzitter,
kamervoorzitter,
kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK